

P R I Z O N I E R U L . . .

de Rotaru Constantin (Nicolae Niță)

Ziarul "Libertatea", New York. Anul IV, Nr. 41, Decembrie 1985.

Bubuiturile repetate în ușă se întețeau din ce în ce, dându-i impresia că ușa va ceda din clipă în clipă. După un prim moment de ezitare, întrebă cu teamă:

- Cine e?

- Miliția, deschide.... îi răspunse o voce groasă.

Privi la acele ceasornicului agățat de perete, cu mult trecute de orele unu din noapte.

- Ce doriți la ora asta târzie? Ce s'a 'ntâmplat?!

- Deschide...

Trase plapuma cu iuțeală peste pat, își puse papucii în picioare, închise unul din nasturii de sus ai pijamalei și se repezi spre ușă:

- Un moment, un moment... Deschid imediat, nu mai bateți...

Mai întâi, deschise vizorul și privi pe hol: trei siluete se conturau în lumina oarbă, drept în fața ușii.

- Haide, deschide că n'avem timp...

Inima îi bătea nebunește în piept, să i-l spargă.Trase ușa în lături:

- Bună seara! Ce s'a 'ntâmplat?!

- Sunt Lt. Ioniță din partea securității statului... Nu vă faceți griji... - se prezentă individul cu glasul gros, baritonal. Acesta este ordinul de percheziție, mai adăugă el în timp ce scoase din buzunarul hainei hârtia.

- Bine, dar ce s'a 'ntâmplat?!

- Aici noi punem întrebări tovarășu', îi răspunse omul securității împingându-l într'o parte cu cotul și pășind înăuntru. Ai ceva de declarat?

- Nu, n'am nimic, Doamne iartă-mă... Ce să declar?!
- Vom vedea și asta, nici o grije...
Erau toți trei înăuntru. Lt. Ioniță păși spre unul din dulapurile bibliotecii:
- Unde ții, mă banditule, manifestele? Unde le-ai ascuns? Aici?, arătă el cu mâna spre bibliotecă.
- Cred că este o eroare. Nu ştiu despre ce fel de manifeste...
- Gura!, i-o reteză scurt locotenentul. Nu știi care manifeste? Care manifeste, ha? Manifestele legionare pe care le-ai pus în cutiile poştale... Sau tu nu știi nimic?! Cum e?
- Este prima dată când aud de așa ceva...
- Banditule, ți-astup gura cu pământ dacă nu spui... Uite-aici **"Manifest către Români"**, continuă el scoţând o hârtie din buzunarul de la piept și agitând-o în fața ochilor. Cum e? Vreau să ştiu cine a făcut-o, unde a făcut-o, vreau să-i știu pe toţi bandiții ăştia... Merită arși pe rug în piața publică, în fața poporului. Credeai că nu te prindem? Uite că te-am prins! Nici nu te-așteptai să-ți călcăm pragul, ai? Uite c'am venit când nici nu te așteptai...
Se întoarse către cei doi care stăteau în expectativă:
- Aici trebuie să fie. Scotociți peste tot. Știți ce-aveți de făcut...
Ca la o comandă, cei doi începură să scotocească în dulapurile bibliotecii, împrăştiind hârtiile și cărțile jos, pe podea, trecându-le fugar cu privirea.
N'au găsit nimic. Au trecut apoi în camera alăturată:
- Zi mă, unde le ții?
- Protestez împo...
Omul securităţii îi tăie vorba:
- Protestezi?! Împotriva cui, mă banditule!? Împotriva clasei muncitoare şi a oamenilor ei de ordine? Clasa muncitoare este împotriva tuturor reacţionarilor și burghezilor... împotriva la toţi aceia care încearcă să creeze haos în țară, aserviți imperialiştilor americani şi clicei lor. Clasa muncitoare nu are ce discuta cu astfel de elemente fasciste și legionare... La "Canal" o să fiți trimiși cu toții.... să vă spălați de toate păcatele împotriva oamenilor muncii de la orașe și sate...
Respiră câteva secunde cu privirile de ură aţintite asupra "reacţionarului", apoi reluă ţipând apăsat:
- Protestezi?! Împotriva organelor noastre de ordine? Vă strivim ca pe viermi, bandiților... Unul nu mai rămâne.
Se apropie cu iuțeală de el, apucându-l de gulerul pijamalei:

- Spune mă, unde ții manifestele?

Îl strânse tare, cu putere, și-apoi, deodată, îi făcu vânt.

Omul se rostogoli peste masă, răsturnând cele câteva lucruri întinse în neorânduială.

- Te omor cu mâna mea, banditule... Cu mâna mea te omor... Unde le ții?

Se aplecă asupra lui cu pumnii strânși, gata să-l lovească:

- Scoate manifestele, că nu ține cu noi... Sau ne crezi proști?

Încercă să protesteze din nou, dar nu mai avea nici un rost. Picioarele securistului începură să-l izbească cu putere în abdomen, în cap, peste mâinile cu care încerca să se apere, însoțite de înjurături triviale ce-i ieșeau din gură la fiecare lovitură. Cu o ultimă sforțare, printre gâfâituri, îl plesni cu vârful pantofului drept în față, strigându-i tare:

- Așa vă strivim pe toți, tâlharilor și bandiților...

Sângele începuse să-i curgă de-a valma pe nas și pe gură, prelingându-se cu repeziciune peste veștminte. Loviturile îl amețiseră...

Făcu un efort să se scoale sprijinindu-se în cotul mâinii drepte, dar se prăbuși într'o parte, fără putere.

"Teroristule..." – auzi ca pe un ecou calificativul securistului. "Te strivim"...

Când se trezi din somn, fața îi era brăzdată de sudoare. Era un coșmar pe care-l avea tot mai des, de peste 20 de ani, după ani de zile de închisoare. Scena arestării i se repeata aidoma, noapte de noapte...

Vinovat fără vină, devenise acum prizonierul propriului coșmar!...

Nicolae Niță – **"În cumpăna vremii"** (nuvele și schițe).
Colecția *Libertatea*, Jacksonville, 1994.

